

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra LUDVIGSBASSE

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 245. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang04val-shoot-idm139820234209520/facsimile.pdf> (tilgået 20. september 2021)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

Hun så altid saa længe Skuespillernes Ansigt og deres Smil og hvordan de gik.

Saa dejlige Tænder han havde, naar han smilte.

... Ida listede sig ind. Stille klædte hun sig af, mens hun lyttede efter Moderens Aandedrag: Nu sov hun fast.

Ida laa i sin Seng, og, ganske sagte, listede hun, under Tæppet, sin Haand ind under Moderens Hovedpude, hvor Portemonnæen laa. I Mørket fik hun to Tokroner ud og lagde Pengepungen tilbage.

Moderen holdt aldrig Regnskab uden med de smaa Pengestykker.

Nu var der ganske stille; i det hele Hus kun Moderens Stønnen. Ida gemte de to Pengestykker i sin Strømpe.

— — —

Ida sad midt i Ærtebedet paa „Ludvigsbakke“; hun og Schrøder plukkede Ærter i et stort Trug.

— Saa, sagde Schrøder, nu er Klokken slaaet ni.

Hun havde set Fru v. Eichbaum, rank og stiv, bøje ind i Ærtegangen. Fru v. Eichbaum brugte efter Ailles-Bains Efterkur paa Ludvigsbakke, og hun overholdt den paa Minuttet.

Hun kom op ad Gangen med ligelige Skridt, som om hun talte dem, forbi Ærtebedet:

— Aa, er det den lille Brandt, sagde hun uden at standse. Hun ligesom opdagede paa det venligste bestandig Ida paany — hver Gang hun så hende.

— Hm, sagde Schrøder og så efter hende: hun skulde se at faa Sønneken op fra Fjermadrassen. Gud véd, hvad hun nu skal gøre af ham.

Det var fjorten Dage siden, Karl v. Eichbaum var dumpet for anden Gang ved Polyteknikum i Zürich, og nu hvilede han ud.

— Men kan er han i Figuren, sagde Schrøder.

Der var ganske stille i Haven, og man hørte hver

Ærtebælgs Fald i Truget, mens de hvide Sommerfugle fløj ud og ind mellem Rankerne.

— Hvor Luften er dejlig, sagde Ida.

— Py—h, det bli'er hedt, og jeg skal røre Kødfars.

Schrøder rørte stadig Kødfars; gamle Konferensraad, der var nær de halvfems, kunde snart ikke nyde andet: Der er jo snart ikke en hel Tand i Huset, sagde Schrøder. Hun havde selv faaet sig seks nye Fortænder i Foraaret. Ellers var hun uforandret; og de Dage, der var travlest, kom de seks forresten ikke længer end i deres Vandglas.

— Men jeg skal ikke ha'e ham gaaende, hvor jeg har Smaapiger, sagde Schrøder, der blev ved Eichbaum: saadan som han flytter Øjnene rundt paa et Pigebarn ... Schrøder saå nok, hvordan Pigerne svajede sig, naar Eichbaum satte sine Ben i Køkkenet.

— Jeg synes, han ser saa god ud af Øjnene, sagde Ida.

Der lød et Skrig og Skraal nede fra Dammen af Barnestemmer i Kor:

— Saa, sagde Schrøder, nu skal vi til at tørre Kadetbukser igen.

Det var alle Falkenbergs Børn, der vadede i Dammen, og Fru Falkenberg, født With, kom ned ad Gangen, hun maatte „se efter Børnene“.

— Aa, sidder De her? sagde hun (hun talte med en lidt mat og overgemt Ungpigestemme): saa dejligt her er i Solen ...

Hun satte sig paa Schrøders Køkkenskammel med Hænderne i sit Skød.

— Falkenberg kommer da ikke iaar, sagde hun.

— Ikke?

— Nej, han skriver, det er nogle Indberetninger — hun løftede de spidse Skuldre i Slaabrok'en: Fru Falkenberg havde ligefrem faaet en Barnefigur igen ved at føde Kaptajn og Ridder af Dannebrog Falkenberg fem Børn —: